

ПУТОВАЊЕ У РИМ

Када су ми први пут рекли да ћу путовати у Рим, помислила сам да се неко шали. Рим, свјетски центар културе, умјетности, свих оних силних знаменитости о којима сам читала у књигама или које сам до тада могла видјети само на телевизији. Нисам вјеровала... Али, након неког времена увјерила сам се да то није ничија шала — идем у Вјечни град. Вријеме припреме за пут је брзо прошло и већ ме је дијелило само неколико сати од поласка.

И тако смо кренули... Нас стотињак ученика и професора, 28. 7. 2003. године, узбуђени, послје поноћи, смјестили смо се у два аутобуса — почела је наша мала петодневна авантура. Кроз прозор сам посматрала улице свог уснулог града, грицкала чипс и покушавала замислити како ће изгледати наших сљедећих пет дана, али ни приближно нисам могла себи предочити како ће то све проћи. То се једноставно морало доживјети! Прошли смо Загреб, Љубљану, Вене-

Forum Romanum

цију, понегдје се кратко одмарали. Двадесетак сати, колико смо провели на путу према Риму, уз причу, пјесму и смијех, пролетјело је као трен и напосок смо угледали свијетла главног града Италије. Исцрпљени и уморни од пута, али ипак неизмјерно весели и задовољни, изашли смо из аутобуса... Били смо ту, у Риму!

Сљедећа три дана за мене ће остати незаборавна. Посјетили смо и разгледали разне историјске знаменитости: Колосеум, Пантеон, Палатин, Анђеоску тврђаву... Али то је ипак

Испред Базилике св. Петра

само мали дио онога чему смо се дивили и о чему смо од наших водича слушали приче и легенде. Свако од нас је купио и понеку успомену, фигурицу, књигу, нешто од одјеће...

Када се спомене Рим обично се мисли на старе грађевине и историјски значај, али ми смо видјели и најмодернији дио, Еур, овог вишемилионског града. Небодери, метро, гужва на улицама, атрактивни и бљештави излози бутика и других трговина — све нас је то окупирали па смо се једва сналазили у тој трци и гужви. Ријека људи из свих дијелова свијета (Кинези, Нијемци, Французи и народи ко зна којих раса) кретала се као нека незадржива бујица, тако да нам је понекад стварно било тешко да нађемо своју групу, али срећом, нико се није изгубио.

Један од дана наше посјете Риму био је предвиђен за обилазак Ватикана — најмање европске државе која има само око 1000 становника и површину тек око 0,44 км². Ту смо обишли велики ватикански музеј и у њему видјели многа дјела италијанских сликара и кипара. Пратећи заставицу нашег водича кретали смо се кроз тај, може се рећи, лавиринт ходника који воде до главних сала са изложеним умјетничким дјелима.

Видјели смо и Базилику светог Петра која је такође у Ватикану. Та грађевина је споља, као и изнутра, запањујуће лијепа. Кад се посматра са трга испред саме Базилике, виде се редови стубова, који заједно са њом чине облик потковице. У средини трга се налази огромни обелиск стар неколико десетина вијекова, као и двије чесме које

туристима, а у Ватикану их има двадесет хиљада дневно, представљају прави извор освјежења у топлим љетним данима. Са папом се нисмо срели у Ватикану, као што се могло очекивати, већ у једном другом дијелу Рима гдје се налази једна од његових резиденција. Нисмо сви били код папе, већ само један дио наше групе. Занимљиво је да је слика тог сусрета бањалучких гимназијалаца са папом истог дана објављена у једним великим дневним италијанским новинама заједно са попатним текстом...

И повратак са овог путовања дуго ћемо памтити, али не само по љепотама природе у Алпима и другим предјелима кроз које смо пролазили већ и по неочекиваним кваровима на нашем аутобусу. То нас је задржало на путу још непланираних десет сати, али није могло покварити прекрасан утисак о цијелом путовању.

На аутопуту, крај границе Италија—Словенија

ЈАСМИНА СМАИЛОВИЋ, ПИ